

A murit Hristos pentru păcatele lumii întregi?

1 Ioan 2.2; Leviticul 16

William Kelly

© Heijkoop-Verlag, Online începând de la: 22.04.2022, Actualizat: 22.04.2022

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: 1 Ioan 2.2; Leviticul 16

1 Ioan 2.2: Și El este ispășire pentru păcatele noastre; dar nu numai pentru ale noastre, ci și pentru lumea întreagă.

Citește exact ...

Apostolul spune că Hristos nu este doar ispășirea „pentru păcatele noastre”, „ci și pentru lumea întreagă”. În întreaga Scriptură, „ispășirea păcatelor” se referă întotdeauna în mod explicit la cei care cred, deci, în sens nou-testamentar, la copiii lui Dumnezeu. Hristos este într-adevăr ispășirea pentru lumea întreagă în sens general, dar în sens restrâns doar „pentru păcatele noastre”. Când este vorba despre lume, se face întotdeauna o distincție clară. Astfel, se merge mai departe de Cuvântul lui Dumnezeu atunci când se adaugă la 1 Ioan 2.2: „ci și pentru *păcatele întregii lumi*”. Referirea la „păcatele” lumii din această propoziție este total incorectă. *Dacă Domnul ar fi ispășit păcatele întregii lumi, întreaga lume ar merge și ea în cer! Dacă El ar fi purtat păcatele ei în același mod în care a purtat păcatele noastre, ce ar mai găsi Dumnezeu de reproșat lumii?* Nu, El este ispășire pentru păcatele *noastre*; El le-a îndepărtat pentru totdeauna, le-a șters prin sângele Său. Dacă acest lucru ar fi valabil și pentru lume, ea ar fi în pace cu Dumnezeu!

Cei doi țapi

Calviniștii dau dovadă de o înțelegere superficială, dură și greșită și asupra acestui punct. Ispășirea este valabilă nu numai pentru copiii lui Dumnezeu. Indiferent de mântuirea noastră, Dumnezeu trebuia să fie glorificat cu privire la păcat [nu păcate!; n.r.] și dragostea Sa trebuia să fie arătată chiar și în privința celor mai înverșunați dușmani ai Săi. Aceste două adevăruri sunt ilustrate în imaginea mării Zile a Ispășirii (Leviticul 16). Poporul lui Israel trebuia să aducă doi țapi în această zi. Unul dintre ei era pentru Domnul, celălalt pentru popor. Dar numai pe țapul, care era pentru popor, au fost mărturisite toate *păcatele* lor. Nu a fost așa în cazul primului țap, care era pentru Domnul; acesta a fost adus ca jertfă pentru păcat. Diferența importantă este următoarea: primul țap pentru Domnul a servit la scoaterea la lumină a slavei Sale, care fusese întunecată în această lume prin păcat, și la împlinirea cerințelor Sale în har. Dumnezeu trebuia neapărat să fie glorificat în privința păcatului.

Dar prin aceasta nu era rezolvată încă problema vinovăției păcătosului. Pentru a obține iertarea, *păcatele* trebuiau să fie mărturisite în mod explicit. Aaron a făcut acest lucru punându-și ambele mâini pe al doilea țap viu, care era pentru popor. Primul țap, care era pentru Domnul, a fost junghiat și sângele lui a fost adus în Locul Preasfânt și stropit înăuntrul și în afara cortului. Aici avem în model ispășirea, care se extinde la întreaga lume, în măsura în care Vestea Bună poate fi acum vestită fiecărui păcătos. Găsim această învățătură și în alte pasaje din Scriptură, dar prin acest model diferența devine deosebit de clară. Jertfa lui Hristos a glorificat în mod desăvârșit natura lui Dumnezeu, astfel încât El poate acum, în neîngrădirea Sa, să lase ca Evanghelia să fie propovăduiască întregii creații.

Dar pentru a fi mântuit, pentru păcătos este necesar mai mult. Hristos „a purtat *păcatele* noastre în trupul Său pe lemn” (1. Petru 2.24). Acest lucru nu este niciodată spus cu referire la

lume; Cuvântul este foarte exact în afirmațiile Sale în acest sens. Dar deoarece Dumnezeu a fost perfect glorificat prin jertfa lui Hristos în ceea ce privește *păcatul*, El poate prin slujitorii Săi să ceară și să îndemne chiar și pe dușmanii Săi: „Împăcați-vă cu Dumnezeu!” (2. Corinteni 5.20). Dragostea lui Dumnezeu este forța motrice, moartea lui Hristos este calea și baza pentru Vestea Bună a mântuirii. Acest lucru nu înseamnă că toată creația va fi mântuită, ci că Dumnezeu a fost glorificat în Hristos. *Chiar dacă nici măcar un singur suflet nu va fi salvat, Dumnezeu a fost totuși glorificat prin mireasma parfumată a lui Hristos și a lucrării Sale.*

Diferența: ispășire și suplinire

Există o mare și importantă diferență între aceste două fapte. Dacă Dumnezeu ar fi lăsat totul în seama omului, nimeni nu ar fi putut fi salvat. Numai prin har am fost salvați. Dumnezeu produce credința în cei aleși și numai atunci ispășirea păcatelor noastre devine eficientă. Nici o persoană evlavioasă nu presupune că toți oamenii vor fi mântuiți, sau neagă faptul că harul face diferența între un credincios și un necredincios. Marea Zi a Ispășirii ne mărturisește că glorificarea lui Dumnezeu este pe primul loc și este independentă de ispășirea pentru *păcatele* poporului Său. De o importanță mai mare era faptul că adevărul, sfințenia și dreptatea Sa, dragostea și măreția Sa au fost demonstrate prin crucea lui Hristos. Aici, ca niciodată înainte, binele și răul s-au întâlnit. Rezultatul era judecata și victoria asupra răului și triumful binelui. Prin aceasta, nu numai toți credincioșii, ci și toate lucrurile (nu toți oamenii!) sunt împăcate cu Dumnezeu și, prin aceasta, se pune temelie unor ceruri noi și a unui pământ nou, cu o existență veșnică. Această temelie este indicată de țapul sacrificat pentru Domnul. Dar, pentru a elibera poporul de *păcatele* lor, Dumnezeu Și-a demonstrat marea Sa îndurare. Vedem astfel că *păcatele* poporului au fost mărturisite în mod explicit și puse pe țapul viu, care le-a purtat într-un ținut pustiu, pentru a nu-Și mai aminti niciodată de ele. Aceasta este diferența dintre ispășire și substituție.

Cum se devine mântuit?

Domnul Isus, după cum citim aici, este ispășirea pentru *păcatele* noastre, „dar nu numai pentru ale noastre, ci și pentru lumea întreagă”. Se face o distincție clară între „copiii lui Dumnezeu” și „lume”. De aceea nu este corect când se traduce: „pentru *păcatele întregii lumi*”. Este periculos să adăugăm ceva la cuvintele Scripturii; noi trebuie să credem doar în cuvintele ei clare. Prin adăugiri ale oamenilor se creează dificultăți care pot fi evitate dacă ne ținem de Cuvântul lui Dumnezeu. Acest Cuvânt este suficient pentru a vesti întregii lumi îndurarea lui Dumnezeu, pentru a justifica natura și dragostea Sa. El mărturisește tuturor oamenilor că El este un Dumnezeu-Mântuitor. Dumnezeu lasă mesajul harului să ajungă la toți oamenii și le poruncește să se pocăiască. *Pentru a fi mântuit, conform planului harului lui Dumnezeu, este nevoie mai întâi de chemarea păcătosului, apoi de lucrarea Duhului Sfânt în inima celui care crede, astfel încât acesta să primească pe Hristos*. Dar acest lucru nu se poate spune despre „întreaga lume” și este inutil să încercăm să negăm acest fapt. Cuvântul lui Dumnezeu ne explică clar acest lucru.

Celui care crede în Domnul Isus îi putem spune, pe baza Cuvântului: „El a purtat păcatele tale”. Dar nu avem dreptul să dăm această asigurare unui necredincios sau „întregii lumi”.

Numai credința are dreptul la aceasta.

Diferența: răscumpărare și cumpărare

Marea Zi a Ispășirii ne oferă realmente o mărturie deosebit de clară a unui mare principiu din Cuvântul lui Dumnezeu, care este explicat clar în învățătura Noului Testament. Să analizăm diferența care există între „răscumpărare” (Efeseni 1.7) și „cumpărare” (2. Petru 2.1). Aceste două adevăruri sunt adesea confundate unul cu celălalt (de exemplu, de către calviniști și arminieni), astfel încât adevărul și eroarea sunt amestecate. Prin moartea Sa, Domnul a „cumpărat” întreaga creație, inclusiv pe toți oamenii, inclusiv pe falșii învățători. Cei care Îi neagă drepturile și se răzvrătesc împotriva Domnului lor divin o fac spre pierzarea lor veșnică. Dar sunt „răscumpărați” doar cei care primesc iertarea fărădelegilor lor prin credința în sângele Său. Atât „răscumpărarea” individului, cât și „cumpărarea” întregii lumi sunt învățate în Scriptură, dar o mare eroare apare atunci când cele două adevăruri sunt amestecate sau confundate. Prin moartea Sa pe cruce, Domnul a adăugat o altă pretenție la drepturile Sale de Creator asupra întregii creații, prin aceea că El a plătit pentru ea prețul de cumpărare nespuse de mare. Toți Îi aparțin acum Lui și nu mai sunt ai lor, chiar dacă doar credinciosul recunoaște pe deplin acest lucru. Prin răscumpărare suntem eliberați de satan și de păcate, dar aceasta este doar partea credinței.

Același adevăr îl găsim exprimat în alte cuvinte în Evrei 2.9,10. Prin harul lui Dumnezeu, Hristos a gustat moartea „pentru tot” (în greacă *hyper pantos*), inclusiv pentru toți oamenii (compară cu Evrei 2.7,8); toți au fost cumpărați. Dar găsim o expresie foarte diferită în Evrei 2.10, unde ni se spune că Dumnezeu, aducând „mulți fii” la glorie, a desăvârșit prin suferințe pe Căpetenia mântuirii lor. Dacă cineva confundă aceste două adevăruri, nu numai că se pierde acuratețea Cuvântului lui Dumnezeu, ci adevărul este de asemenea compromis, pe de o parte, prin lipsa de înțelegere a prețului plătit pentru toate, iar pe de altă parte, prin apreciere redusă a mântuirii individului.

Fie ca Dumnezeu să binecuvânteze în noi adevărurile studiate, pentru glorificarea Fiului Său.

Tradus de la: [Ist Christus für die Sünden der ganzen Welt gestorben?](#)

Estras din *Was von Anfang war*, Editura Heijkoop, pag. 75-79.